

[Tove Jørgensen.]

sparelser: forslaget vil medføre, at inddrivelsesafdelingen i Københavns overpræsidium nedlægges. Det vil give en besparelse på 1½ mill. kr., men til gengæld vil kommunerne blive belastet med merudgifter på 1,8 mill. kr. årligt, og det er en udgift, der ikke er progressivt beskattet. Selv om det er et mindre beløb, er der altså tale om en større belastning af den tunge ende og en lettelse for den gruppe af skatteydere, der bedst kan bære byrderne.

Det kan i øvrigt være vanskeligt for kommunerne at dokumentere merudgifter i den forbindelse, og det forstår jeg er en betingelse for at opnå vederlag over de generelle tilskud.

Udgifterne til pantning skal ligeledes afholdes af kommunerne.

Så er der hele spørgsmålet om afsoningen. Det vil vi gerne se på i udvalget, da det er nødvendigt at få det problem yderligere belyst. Det er i hvert fald et spørgsmål, der har betydning for selverhvervende kvinders mulighed for at få inddrevet bidrag, som de ellers ikke kan få udbetalt forskudsvis, og det er værd at være opmærksom på, når man ser på problemet.

Litten Hansen (VS):

VS kan tilslutte sig hovedformålet med lovforslaget. Vi finder, at det må være hensigtsmæssigt at overlade samtlige bidragsinddrivelser til den samme instans. Derimod er vi ikke i almindelighed enige i vurderingen af det hensigtsmæssige i at fratage politiet ikke-politi-mæssige opgaver, men det vil nok føre for vidt i denne anledning at argumentere herfor.

VS beklager ligesom andre ordførere, at justitsministeriet ikke har dristet sig til at foreslå adgangen til afsoning af bidragsrestancer ophævet. Vi tvivler meget stærkt på, at angsten for fængselsophold kan tvinge en skaldet mand til at betale nogle penge, han ikke har, og den bidragsberettigede får jo ikke flere penge, fordi den bidragspligtige sidder i fængsel.

Hvis den bidragsberettigede kun får det lovpligtige beløb, skal det offentlige lægge ud, og hvis hun får forhøjet bidrag, er det som bekendt ikke bestemt af hendes trang, men af mandens indtjening, altså må man kunne inddrive pengene; undtagelsestilfældene må være uhyre få. Kan man ikke det, f. eks. fordi mandens indtægtsforhold måske er blevet forringet, så har man mulighed for at nedsætte bidraget.

Vi ved jo også, hvem det er, der normalt må afson sine bidragsrestancer. Det er rent faktisk næsten udelukkende dem, der ikke kan betale.

Vi finder altså, at justitsministeriets argumentation for at opretholde denne rest af gælds fængsel er lidet overbevisende, og vi vil arbejde for at få den fjernet, hvis det er muligt. Fængselsstraf har aldrig været godt for noget. I denne slags sager kan man ikke engang henvise til samfundets sikkerhed og borgernes beskyttelse, og minimumsbidraget vil den bidragsberettigede altid få.

Men som sagt kan vi støtte hovedformålet, tendensen i lovforslaget som helhed, og glæde os over, at der tilsyneladende er mange, der vil være med til at afskaffe denne sidste rest af gælds fængsel.

Justitsministeren (Orla Møller):

Jeg vil gerne til at begynde med takke for den overvældende brede tilslutning, som lovforslaget har fået, selv om der har været forskellige punkter at tage op til drøftelse senere. I særlig grad er der et af disse punkter, jeg gerne vil kommentere, det er problematikken omkring afsoningsinstituttet, det, som lidt brutalt er blevet kaldt for gælds fængsel i debatten her i dag. Jeg synes, der er mere end de to hensyn at tage fat på, som er blevet nævnt under debatten, det ene hensynet til effektiviteten og det andet hensynet til kriminalforsorgen, til individet eller til, skulle jeg sige, nogle principper om, hvordan man skal behandle mennesker. Der er nemlig også det, at nogle mennesker kan komme i vanskeligheder, hvis afsoningsinstituttet ikke er der. Jeg gør i den forbindelse opmærksom på, at det kan komme til at dreje sig om ægtefællebidragene, om børnebidrag – det er f. eks. meget klart belyst i indlægget fra hr. Hagen Hagensen – og der er ingen, der ved noget om, hvilket resultat der vil komme ud af pludselig at fjerne afsoningsinstituttet.

Når jeg i fremsættelsen har villet holde åbent over for en debat om dette, er det, fordi jeg principielt har den opfattelse, at det aldrig er særlig godt at putte folk i fængsel – heller ikke når det drejer sig om det, som i citations-tegn kan kaldes for »gælds fængsel« – men der er her også et hensyn til nogle ganske bestemte grupper – der ganske vist ikke er store – som må give én en tøyen over for at afskaffe afsoningsinstituttet.